

LBRIS

We know
books

NOELLE W. IHLI
ÎNTREABĂ
DE

ANDREA

Traducere din engleză
de Laura Ciobanu

STORIA
BOOKS

1. MEGHAN

Munții Oquirrh, Utah

Cu un an în urmă

Deși greutatea lui mă strivea, creierul îmi striga să fug.

Fugi! îmi poruncea în timp ce el icnea, strângându-mi și mai tare eșarfa – eșarfa mea – în jurul gâtului.

Dar am zăcut nemișcată ca un șoarece sub laba pisicii, până când, deodată, greutatea și durerea au dispărut.

El s-a ridicat în picioare și m-a privit câteva clipe, schițând o strâmbătură de dezgust. Respira cu greutate. În beznă, fața lui palidă plutea deasupra mea, iar alunița de pe obrazul său părea un semn strident de punctuație.

A lăsat eșarfa moale, roz cu verde, să cadă pe sol, lângă mine.

Fugi! a urlat din nou creierul meu. *FUGI!*

Tot nu m-am mișcat. Nici măcar n-am clipit.

El s-a întors către mașina pe care o parcuse într-un echilibru precar pe acostamentul drumului de pământ brăzdat de făgașe.

Nu puteam decât să-mi imaginez ce are în portbagaj. Dar știam că, dacă nu mă mișc, o să aflu.

Așa că am luat-o, în sfârșit, la fugă, avântându-mă în beznă dintre pini, care îmi promitea, dacă nu siguranță, măcar niște ascunzători.

Am coborât un taluz abrupt către o albie secată și am alergat tot mai repede, rugându-mă să nu cad și dând uitării durerea din gât.

Nu știam încotro mă îndrept. Știam numai că trebuie să pun o distanță cât pot de mare între mine și autoturismul albastru imaculat Kia Sorrento. Și mai important, trebuia să mă îndepărtez de bărbatul nespus de atrăgător și cu voce blândă care îl conducea. *Acul*, așa îi spuseseam când îi povestisem Sharesei despre viitoarea noastră întâlnire. Cum ar veni, acul din carul cu ditamai căpița de fân de pe aplicația MatchStrike: tați divorțați, cu copii, acorduri complicate privind custodia și selfie-uri penibile făcute în băile sălilor de forță.

Jimmy era diferit. Cu ochii lui întunecați de culoarea chihlimbarului, o barbă tunsă îngrijit de-a lungul maxilarului pătrat și părul cu cărare rasă, semăna leit cu Chris Hemsworth.

Când îi arătasem Sharesei poza cu el, țipase de încântare.

Eu, pe de altă parte, îmi ținusem speranțele în frâu. Nu eram o novice pe scena întâlnirilor online. La ieșirea din tură, luasem un Uber până la *Gracie's Spot* din Salt Lake, pregătită sufletește să-l întâlnesc pe vărul sinistru al lui Chris Hemsworth. Chiar îi dădusem Sharesei un SMS de pe drum: *Sună-mă peste o oră cu o scuză ca să plec! Văzusem cum apar puncte-puncte imediat ce apăsasem pe „Trimite”. Treaba ta, dar știi că ți-e sete!* Îmi dădusem ochii peste cap. Alte puncte-puncte. *O să te sun <3.*

Discutaserăm în separeul din spate până la ultima comandă de la ora 23:00. Îi trimiseseam Sharesei un SMS din toaletă, zicându-i că până la urmă nu este cazul să mă salveze.

Răspunsese imediat, ca de obicei: *Ssssete!*

În timp ce mă spălam pe mâini, atenția îmi fusese atrasă de un bilețel lipit de oglinda din baie. *Întâlnirea ta nu merge bine? Nu te simți în siguranță sau ești neliniștită? Întrebă de Andrea la bar. O să avem grijă să ajungi acasă în siguranță. Mă*

ștersesem pe mâini zâmbind, recunoscătoare că nu trebuia să întreb de Andrea. Nu în seara asta. Nu când eram cu el.

Renunșasem să mai studiez biletul și mă priveam în oglindă. Îmi dădusem mai multă osteneală să-mi aranjez părul, pe care de obicei îl las să-mi cadă drept pe umeri. Ceva mai devreme îi făcusem niște onduleuri care în lumina restaurantului păreau turnate în aur. Îmi reaplicasem rujul roz, care devenise marca mea de-a lungul anilor, și îmi lipisem buzele una de alta, întrebându-mă dacă el mă va săruta ceva mai târziu.

Toată seara băusem două beri. Nu de ajuns ca să mă îmbăt, însă suficient ca să-mi domolească nervozitatea. Pentru că el nu arăta ca vărul ciudat al lui Chris Hemsworth. Era atent și amuzant. Până și alunița mare de pe obraz îl făcea, nu știu cum, și mai atrăgător.

El băuse bere de ghimbir, ceea ce nu mă șocase. În fond, trăiam în Utah.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că îmi era puțin cam cald. Și că eram foarte, foarte fericită. Luminile de culoarea siropului din lustrele cu forme abstracte căpătaseră deodată mici aure. Așa că, atunci când el îmi propusese să-l las să mă conducă acasă în loc să aștept un Uber în frig, nici măcar nu șovăisem.

Mașina avea scaunele acoperite cu husele alea din hârtie șifonată, ca și cum tocmai ar fi fost scoasă de la curățătorie.

Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Până când mă trezisem cu mâinile lui – și cu eșarfa mea – în jurul gâtului. Luminile calde de la *Gracie's* dispăruseră, înlocuite de aerul rece și întunecat al nopții, iar sub cap simțeam țărână și înțepăturile acelor de pin.

Pentru câteva secunde, nu reușisem să pricep ce se întâmplă. Nu puteam să țip. Nu puteam să mă mișc. Nici nu știam unde sunt. Nu știam decât că mă doare tot trupul.

Amintirea întâlnirii noastre năvălise brusc din ceață când

i-am văzut ochii sticlind deasupra mea. Nu mai erau chihlimbarii și calzi, ca în separeul de la Gracie's. Acești ochi erau reci. Măriți. Și plini de furie.

Îmi amintisem de biletul din baia de la Gracie's. *Întrebă de Andrea.*

Andrea nu mă putea ajuta. Nimeni nu putea.

Fugeam mai repede decât oricând în viața mea, uitând de bubuitul din tâmple și din piept și de strânsoarea sufocantă a eșarfei.

Nu-mi păsa încotro mă îndrept. Tot ce conta era să pun o distanță cât mai mare între noi, chiar dacă însemna să alerg orbește prin pădurea sumbră.

În timp ce goneam în josul pantei pietroase a albiei râului, mi s-a părut că am auzit pe cineva strigându-mă. Părea o voce de femeie.

Am ignorat-o și am continuat să alerg.

El nu m-a urmărit.

N-avea de ce.

Pentru că, atunci când m-am oprit în cele din urmă din fugă, mi-am dat seama, cu uimire, că nu respir greu.

La fel de repede, uimirea s-a transformat în oroare.

Nu respiram greu pentru că nu respiram deloc.

2. BRECIA

Boulder, Colorado

Cu doi ani în urmă

Mi-am dat seama pentru prima oară că sunt moartă așa cum îți dau seama cineva că visează. Numai că de-a-ndoaselea. Pentru că visul urât era real.

La început, nu am înțeles ce s-a întâmplat. Nu în primele secunde. Nu până nu m-am ridicat în picioare, în timp ce trupul meu a rămas unde era. Am privit pijamaua moale de batist în care mă schimbasem după ce venisem acasă de la serviciu, acum murdară și umedă. Un papuc îmi căzuse din picior, dându-mi la iveală degetele cu oja sărită, de culoarea piersicii. În părul meu lung și negru erau dăre întunecate și lipicioase. Nu mai simțeam pulsația din tâmple și nici strânsoarea aia oribilă din jurul gâtului.

Și el se uita la mine. Nu la mine, propriu-zis. Ci la cadavrul meu. La ochii mei căprui și plini de vinișoare sângerii, care nu clipeau. El respira greoi și chipul îi era inexpresiv. Încă mai ținea în mâini prelungitorul.

Își lăsase să crească o barbă à la Joaquin Phoenix, care aproape că-i acoperea, deși nu complet, alunița întunecată de pe obraz. Îl făcea să pară cu zece ani mai bătrân decât ultima dată când îl văzusem. Dacă ar fi avut barba aia pe atunci, probabil că nici nu am fi ajuns să ne dăm întâlnire. Nu mă înțelegeți greșit: ador barba crescută peste zi, dar ce avea el putea fi un bun cuiabar pentru păsări. În loc să arate de nota nouă fără probleme, îl cobora la un trei.

Cu un an în urmă, ieșiserăm împreună timp de fix o săptămână. Cum de știu asta? Pentru că se supăraseră că îmi petrecusem „aniversarea noastră de o săptămână” cu prietenele mele. Nu reușisem să înțeleg de ce s-a supărat așa de tare. Era ziua lui Lanelle. Și, după cum am zis, ne întâlneau de-abia de o săptămână. Cu toate astea, vorbeam tot timpul despre el. Nu prea mai ieșisem la întâlniri după ultima mea despărțire, cu doi ani în urmă, și îmi plăcea să rostesc din nou cuvântul „iubit”. Îmi plăcea să răspund, bând cocktailuri Margarita, la întrebările indiscrete ale prietenelor mele, care voiau să știe dacă sărută bine (da), cum e în pat (nu știu, e prea devreme) și cum ne-am cunoscut. La asta mă cam bâlbâisem. Nu mă mândream cu faptul că ajunseseam, în cele din urmă, suficient de disperată ca să îmi fac un profil pe MatchStrike. Așa că ocolisem răspunsul. Deciseseam că voi mărturisi doar dacă relația va dura.

Când mă ciocnisem de el la ieșirea din restaurant, după petrecerea lui Lanelle, nu știusem ce să cred. Îmi zâmbise fermecător și se comportase de parcă ar fi fost o coincidență. Așa susținusem și eu față de Lanelle și de restul prietenelor mele. Îmi dădusem seama că ele îl consideră drăguț. Că sunt de părere că am dat lovitura. Așa că îmi ignorasem prezentimentul neplăcut și încercasem să-mi amintesc dacă i-am spus numele restaurantului ceva mai devreme. Eram destul de sigură că nu.

Îl lăsasem să mă conducă acasă, deși asta însemnase să-mi las mașina în parcare de la *Barbacoa*. La început, el păruse mulțumit că mă vede. Dar când îl întrebam cu cine s-a întâlnit la *Barbacoa*, evitase să răspundă. Așa că repetașem întrebarea. Și atunci el explodase.

Se lansase într-o tiradă fără cap și coadă, acuzându-mă că l-am dat deoparte ca să ies cu prietenele. Apoi îmi reproșase că nici măcar nu m-am bucurat când l-am văzut la restaurant.

În noaptea aceea, ceva mai târziu, îi trimisese un SMS spunându-i că ar trebui să ne despărțim. Încercase imediat să mă sune. Când nu răspunsese, mă sunase din nou. Și din nou. Și din nou. Pusesem telefonul pe modul avion și mă dusesem culcare, resimțindu-mă după atâtea cocktailuri Margarita și dorindu-mi să nu le fi povestit lui Lanelle și celorlalte fete despre el.

A doua zi, la trezire, mă așteptau douăzeci și două de SMS-uri. Primele fuseseră chiar drăguțe. Avusese o zi proastă ieri și chiar își dorise să mă vadă. Înțelegea de ce m-am supărat. Puteam să-i mai dau o șansă? Pe la ultimul mesaj, eram o curvă grasă. O curvă grasă care-l făcuse să piardă timpul. Imediat ce-l terminasem de citit pe asta, mai venise unul. Vedea că i-am citit mesajele, deci de ce nu-i răspundeam? Îi irosisem timpul, îi frânsesem inima și acum nici măcar nu-i răspundeam la mesaje!

În următoarele trei zile, SMS-urile continuaseră să vină, deși nu îi răspunsese. În cele din urmă, îi blocasem numărul și îi raportasem profilul de pe MatchStrike, zicându-mi că poate o să le cruț pe celelalte fete de o bătaie de cap.

Când SMS-urile încetaseră, îl uitasem cu totul.

Îmi redecorasem duplexul. Îmi schimbasesem locul de muncă și obținusem o mărire de salariu. Mă tunsesem cu breton și mă vopsisem cu șuvițe. Dezinstalasem aplicația MatchStrike după o serie de rateuri care nici nu mai duseseră la o a doua întâlnire. Și adoptasem o pisică, un motan siamez roșcat pe nume Frank.

Așa că în noaptea aia, când scosesem tomberonul de gunoi afară, în pijama, el era ultima persoană pe care mă așteptam să o vad.

La început nici nu îl recunoscusem din pricina bărbii aleia oribile. Arbora un aer degajat, ca și cum ar fi fost o coincidență. Ca în seara aceea, la *Barbacoa*. Numai că, de data asta, stătea în grădina casei mele. Dincolo de gardul meu.

Fusesem cât pe ce să țip. Mă oprisem numai pentru că îi văzusem ochii. Sincer vorbind, fusesem chiar puțin ușurată că nu este un străin.

Apoi mă înfuriasem. Trecuse un an. Ce naiba era cu el de-și făcuse apariția așa? Speriindu-mă în halul ăsta? Credea că o să-l primesc înapoi?

Atunci scosese la iveală prelungitorul. Prelungitorul meu. Îl recunoscusem în timp ce el se apropia de mine, parcă mișcându-se cu încetinitorul. Nu mă obosisem să îl aduc în casă după ce îl folosisem ca să aprind luminițele de Crăciun, pe care mă convinsesem în cele din urmă să le atârñ.

Dacă vă interesează, durează mult să strangulezi pe cineva. Auzisem asta la un moment dat, într-un episod din *Investigation Discovery*. Pot să vă spun că durează și mai mult când tu ești cea strangulată. Gâtul mă ardea. Capul mă ardea. Pieptul mă ardea. Până și ochii parcă-mi erau în flăcări. Nu puteam să scot niciun sunet. Nici nu reușeam să văd, căci aveam ochii plini de lacrimi.

Cred că și pentru el dura prea mult. Pentru că, în final, mă izbise cu capul de pavaj. După asta totul se întunecase. Arsura aceea insuportabilă pierise, împreună cu răceala aerului și cu senzația caldarâmului ud și tare.

Când mi-am zărit pentru prima oară... – tot nu știu cum să-i zic: sufletul? spiritul? ecoul? – a fost ca și cum m-aș fi privit în oglindă. Nu pluteam în aer. Nu se vedea prin mine. Doar că nu mai eram vie. Încă mai purtam pijamaua și papucii, dar erau curate, cum fuseseră cu câteva minute în urmă.

Imediat ce și-a dat seama că am murit – ceea ce s-a petrecut la un minut după ce mi-am dat eu însămi seama că sunt moartă –, el a șters-o pe poarta mea din spate. M-am pomenit singură cu propriul cadavru și cu pubela pe care tocmai o scosesem afară din garaj.

L-am urmat, descoperind că îmi este ușor să țin pasul cu el, ceea ce n-aș fi putut spune despre mine pe când trăiam.

Chiar l-am apucat de braț și mi-am privit degetele odihnindu-se pe umărul lui. Cred că mă așteptasem să treacă prin el.

Dar el n-a reacționat. A iuțit însă pasul pe aleea întunecată, apoi pe trotuar, până a ajuns la Kia albastră pe care o parcuse la capătul străzii.

Când a deschis portiera șoferului, am plonjat în mașină odată cu el. Nu voiam să risc să-mi scape dacă portiera aia mi s-ar fi trântit în nas.

În timp ce îl priveam intrând în grabă în mașină, am înțeles că nu pot face nimic pentru fata care zăcea pe asfalt cu sânge în păr. Că nu pot face nimic pentru Frank, care probabil încă dormea pe fotoliul mare din dormitorul meu.

Că nimeni nu mă va căuta în seara aceea. Că nimeni nu-și va da seama că lipsesc, darămite că-s moartă, până mâine, când nu voi apărea la serviciu. Nimeni nu putea face nimic ca să mă ajute în clipa aceea.

Înainte să pornească mașina, și-a șters mâinile cu șervețele dintr-un pachet. Cu grijă. Aproape drăgăstos. Ca și cum nu le-ar fi folosit ca să-mi strângă un prelungitor murdar în jurul gâtului, lângă tomberonul din curtea casei mele, până încetasem să mă mai zbat.

Privind în urmă, îmi dau seama că atunci am decis să-l bântui.

Cât timp a condus, l-am studiat de pe locul pasagerului. Ochii lui chihlimbarii, negri în întunericul din mașină, au stat ațintiți asupra drumului în cele douăzeci de minute în care a condus până la el acasă.

Nu era apartamentul despre care îmi povestise cu un an în urmă, cu colegul care-și lăsa șosetele în bucătărie. Era o clădire din cărămidă de tip ranch, în stilul anilor '70, aflată în Bloomfield, cu un bec ars pe verandă.

L-am urmat pe aleea din față către casă, trecând pe lângă o bicicletă Big Wheel răsturnată într-un strat înțesat de flori

și pe lângă grămada de păpuși Barbie, pe jumătate goale de pe trepte.

Unicul bec de pe verandă a pâlpâit ușor în timp ce el apăsa clanța și intra în casă, închizând ușa în urmă și lăsându-mă afară, unde am mai zăbovit puțin privind jucăriile și abundența de azalee, pe care am știut că nu le sădise el.

Am descoperit că nu pot să trec pur și simplu prin ușa de la intrare. Așa că m-am bucurat că am intrat în mașină când am avut ocazia.

Am stat o vreme pe veranda lui. Căci, în ciuda tuturor filmelor de groază pe care le urmărisem, nu căpătasem nicio informație utilă despre a fi mort. Puteam să fac clanța să se miște dacă mă concentram din răspuțeri? Nu. Ce se întâmpla dacă țipam? Am încercat. Eu una mă auzeam, dar judecând după reacția tipului care-și plimba câinele pe trotuarul celălalt, nimeni altcineva nu auzea.

Ba nu, asta nu e chiar corect. Câinele, un mic schnauzer cenușiu, s-a oprit din mers și a privit fix către verandă.

Am simțit un licăr de speranță.

— Hei, amice! Hei!

Câinele a mârâit încet. A adulmecat. Apoi și-a văzut de drum. Stăpânul nici nu și-a ridicat ochii de la ecranul albăstrui al mobilului.

I-am întors spatele câinelui inutil și m-am așezat pe verandă. Mi-am studiat mâinile – sau reflexia lor. Le-am privit cum se odihnesc pe reflexia genunchilor. Picioarele mi se odihneau pe betonul crăpat. Abia atingându-l, de parcă eram făcută din ceva doar puțin mai greu decât aerul.

I-am tras un șut zdravăn unei frunze de pe trepte și am văzut-o mișcându-se imperceptibil, dar mi-a fost imposibil să-mi dau seama dacă nu cumva este de vină briza nopții.

Ești moartă, mi-am spus cu fermitate. Fii tristă!

Când mătușa mea favorită murise într-un accident, negarea durase o oră întreagă. Era prea cumplit. Nu puteam

pricepe. Când, în cele din urmă, înțelesesem, avusesem senzația că nu pot să respir. Așa mă simțeam și acum. Numai că, de data asta, lucrul oribil și imposibil mi se întâmplase mie.

Vedeam niște siluete încețoșate mișcându-se dincolo de fereastra din sticlă gofrată a bucătăriei, care dădea către răzoarele de flori. Am călcat pe azalee și mi-am privit reflexia împrăștiindu-se prin spațiile dintre tulpinile înalte. Plantele nu se mișcau. *Eu... da.*

Ar fi fost de-a dreptul fascinant dacă nu aș fi fost omorâtă de curând. Însă asta mi-a dat o idee. Nu puteam să trec prin ziduri. Sau să apuc lucruri. Se părea că aveam la fel de multă putere ca aerul nopții. Nu ca vântul. *Ca aerul.*

Am stat și m-am gândit la asta un timp, privind frunzele azaleelor care tremurau în bătaia unei adieri ușoare. Am întins mâna către cea mai apropiată plantă și am încercat să apuc un ciorchine de flori. De data asta, mi-am privit mai atent mâna, care s-a strecurat ca fumul printre două flori mari, ciclamen.

Nu eram vântul. Eram aerul. Dar aerul poate pătrunde în diverse locuri. Și asta mi-a dat o idee.

Am ocolit casa până când am ajuns lângă poarta laterală, care era închisă. Vedeam curtea și tomberoanele lui printre șipci. M-am concentrat asupra aerului dintre șipci și am înaintat.

Fără nicio dificultate, m-am împrăștiat și am trecut prin gard.

Privirea mea a descoperit ușa de acces a pisicii, întredeschisă, dând în garaj. Am intrat și prin ea. Nicio problemă.

Becul era aprins, luminând un garaj ordonat, cu câteva șiruri de cutii stivuite într-o parte și un minivan în cealaltă. Am privit cutiile în treacăt. Aveau etichete pe care scria „bucătărie”, „baie”, „dormitor” etc. Pe cutia cea mai de sus erau un teanc de etichete și un marker permanent.